

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Liberci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 5. února 2020 v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Přemysla Pechláta a přísedících Markéty Němcové a Jany Jílkové

takto:

Obžalovaný: [celé jméno obžalovaného],

narozený dne [datum], zaměstnanec společnosti AGRO Chomutice, a. s., trvale bytem [adresa obžalovaného], korespondenční adresa [obec a číslo],

je vinen, že

dne 8. listopadu 2017 v době od 18:30 hod. do 18:40 hodin v [obec], [část obce a číslo], na chodbě domu přišel zezadu k poškozené [celé jméno poškozené], nar. dne [datum], která uzamykala dveře domu, a když chtěla kolem něho projít do svého bytu, uchopil ji a strhl ji zpět ke dveřím, uchopil ji za ruce, zvedl jí je nahoru a přitlačil ji jejími zády na roh dveří, jednou rukou jí stále držel ruce a druhou rukou jí pod oblečením hladil a mačkal prsa, nohou jí zablokoval nohy, aby jej nemohla kopnout, přičemž poškozená obžalovanému několikrát opakovala, ať ji pustí a nechá, obžalovaný pokračoval, chytl ji za vlasy, říkal jí, že je pěkná a že ji chce, strhl ji k podlaze do dřepu, stáhl si kalhoty do půli zadku, strčil poškozené penis před ústa s požadavkem, aby mu ho „vykouřila“, přičemž poškozenou stále držel za vlasy a hlavu přitahoval směrem ke svému penisu, poškozená obžalovaného poté strčila tak, že zavrával, vysmekla se z úchopu a utekla na schody vedoucí do patra domu, kde ji doběhl, chytl za šaty a strhl zpátky na kolena, překročil jí pravou nohou tak, že měl penis opět u hlavy poškozené, chytl ji zezadu za hlavu, držel jí druhou ruku, kterou se poškozená držela zábradlí a snažil se otočit hlavu poškozené ke svému penisu, načež ho poškozená odstrčila a snažila se po schodech utéct, avšak obžalovaný ji chytl za pas jednou rukou a druhou ji chytl za rozkrok a přes legíny jí sahal mezi nohy, načež se po vyrušení ze strany manžela poškozené obžalovanému vytrhla a utekla do svého bytu,

tedy

dopustil se jednání pro společnost škodlivého, které bezprostředně směřovalo k donucení násilím jiného k pohlavnímu styku provedenému způsobem srovnatelným se souloží, v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k jeho dokonání nedošlo.

Tím spáchal

zvláště závažný zločin znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) roků.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanovuje zkušební doba v trvání 3 (tří) roků.

Podle § 99 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se obžalovanému ukládá ochranné psychiatrické léčení protialkoholní v ambulantní formě.

Podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku za užití § 48 odst. 4 písm. h) tr. zákoníku se obžalovanému ukládá přiměřená povinnost zdržet se ve zkušební době podmíněného odsouzení užívání alkoholických nápojů.

Odůvodnění:

1. V úvodu je třeba uvést, že podepsaný soud v předmětné věci rozhodoval podruhé, neboť jeho předchozí zprošťující rozsudek byl zrušen soudem odvolacím s argumentací, že se jednalo o rozhodnutí předčasné, tedy že je nutno dokazování určeným směrem dále doplnit a ve světle doplněných důkazů pak opětovně posoudit a rozhodnout. Za tím účelem bylo okresnímu soudu soudem krajským uloženo, aby dokazování doplnil zejména pokračováním ve výsledku obžalovaného a poškozené, případně znalců PhDr. Lejskové a MUDr. Tauše. V intencích uvedeného pokynu okresní soud postupoval, dokazování požadovaným směrem doplnil, nad jeho rámec pak navíc vyžádal listinné důkazy vztahující se k obžalovanému dříve uloženému ochrannému léčení, aby tímto způsobem zjistil skutkový děj popsany shora ve výroku rozsudku, tedy dospěl k závěru o vině obžalovaného projednávaným skutkem.

2. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] při hlavním líčení vypověděl, že obžaloba se nezakládá na pravdě. Ten den přišel z práce domů, asi kolem 16. – 17. hodiny šel k panu [celé jméno svědka], dali si kávu a pár skleniček vína, seděli tam ještě s panem [celé jméno svědka] a paní [celé jméno svědkyně]. Poškozenou viděl ten den jednou kolem půl sedmé, a to z pokoje pana [celé jméno svědka], jak vytírá, ale nemluvil s ní. Pak koukali na seriál Ulice, jako každý den, není si vědom, že by toto spáchal. Odcházel kolem deváté nebo desáté hodiny. Pan [celé jméno svědka] bydlel na stejném patře, poškozená na jiném s dětmi a manželem. Znali se spolu, ale blíže nekomunikovali, s jejím manželem měl problémy. Nikdy mezi nimi nic intimního neproběhlo, ona mu předtím psala milostné SMS, a to i v noci, ale on na to nerefletoval. Zmínil se o tom i sestře, tátovi a kamarádům. Obtěžovala i další muže na ubytovně. Ten den nebyl opilý, všechno si pamatuje. Pokud z pokoje ten večer odcházel, tak jen pro cigarety na půl minuty. Manžel poškozené se na něj obořil, že mu nemá sahat na manželku, on se mu vysmál, že by na ni nesáhl žádný normální chlap. K doplňujícím dotazům na osobní poměry poté obžalovaný uvedl, že má novou přítelkyni, u které bydlí, ona má čtyři děti z prvního manželství, plánují spolu další dítě. Má základní vzdělání a příjem okolo 12 500 Kč měsíčně. Dříve absolvoval protialkoholní léčbu, výsledek byl pozitivní, dnes si už dá nejvýše jednu či dvě skleničky. V rámci pokračování ve výsledku po zrušení zprošťujícího rozsudku poté obžalovaný uvedl, že to, co měl údajně spáchat, se dozvěděl až po třech nebo čtyřech dnech. Byl z toho vyjevený, neví, jaký důvod pro to oznámení poškozená měla. Ten den byl v práci, kde nepije, na ubytovně pak vypil šest až sedm decilitrů vína. Měl po něm takovou dobrou náladu, nemyslí si, že by mělo nějaký účinek na jeho

paměť, okno neměl. Tvrdý alkohol už nepije vůbec. Pakliže byl posléze obžalovaný konfrontován s obsahem své výpovědi učiněné v přípravném řízení, kde uvedl, že ten den vypil asi čtyři piva a litr vína, pak k tomuto rozporu uvedl, že je to již dlouhá doba, přesně si to nepamatuje. Na druhou stranu si myslí, že lépe než tehdy si množství vypitého alkoholu pamatuje nyní. Pokud by vypil tolik, co uvedl na policii, měl by opět pouze dobrou náladu, nic víc, agresivní by určitě nebyl. Nesměl by jen pít tvrdý alkohol, to mu dělá problémy, proto s ním přestal. Naposledy takovéto množství vypil někdy před půl rokem, což se projevilo tak, že ho druhý den bolela hlava. V té době kouřil i marihuanu, tak třikrát týdně, je možné, že ji ten den měl. Účinek na něj měla spíše tlumící a uklidňující, většinou po ní přestal pít alkohol.

3. Svědkyně (a v této věci poškozená) [celé jméno poškozené] se i přes zákonné poučení o významu svědecké výpovědi a povinnosti svědčit odmítla k věci vyjádřit, byl proto nejprve přečten protokol o její výpovědi z přípravného řízení, kdy projednávané jednání obžalovaného popsala shodně s tím, jak je uvedeno shora ve výroku tohoto rozsudku, tedy jak bylo na základě této její výpovědi uvedeno v podané obžalobě. Nad rámec toho uvedla, že obžalovanému utekla díky tomu, že slyšeli, jak se otevírají jejich vzrající dveře od bytu a manžel na ni volal. Nekřičela, protože byla v šoku. Obžalovaný měl erekci. Žádné zranění jí nevzniklo. Poté dále doplnila, že nejprve nechtěla nic hlásit na policii, předpokládala, že s ohledem na stav opilosti a požití marihuany obžalovaným před skutkem si své jednání nebude pamatovat, avšak v následující dny při setkání s ním se rozklepala, manžel proto inicioval podání trestního oznámení. Trvalo jí cca měsíc, než se z toho vzpamatovala. Když se dva dny na to s obžalovaným potkala, normálně se pozdravili, on působil dojmem, že si nic nepamatuje. Po zrušení zprošťujícího rozsudku odvolacím soudem byl učiněn další pokus o výslech poškozené, respektive o pokračování v tomto výslechu, u něhož měla být zajištěna přítomnost znalkyně PhDr. Lejskové za účelem vytvoření komfortnějšího prostředí pro poškozenou. Znalkyně se z účasti u hlavního líčení nařízeného na 27. listopadu 2019 v den jeho konání omluvila, poškozená i přesto uvedla, že je schopna se k věci vyjádřit i bez přítomnosti znalkyně. Uvedla poté, že s obžalovaným neměla nikdy žádné problémy až na tento, jejich vztah je nijaký. Onen konkrétní den si nevybavuje, je to dlouho, vídali se často. Ta samotná událost se odehrála na chodbě na schodech v mezipatře mezi přízemím a jejich patrem. Šla zvenku dovnitř, tam potkala obžalovaného, lekla se ho. Dále poškozená opět odmítla ve věci vypovídat, protože byl v rámci hlavního líčení nařízeného na 8. ledna 2020 učiněn další pokus o její výslech, a to již za přítomnosti PhDr. Lejskové. Poškozená vypověděla, že to, co vypovídala na policii, je pravda, tak se to stalo. Obžalovaný byl ten den ovlivněn trávou, cítila to, bylo to cítit na celé chodbě. Nepamatuje si, že by jí připadal obžalovaný opilý. Ten den ho viděla dvakrát před tím, než se událost stala, jen se pozdravili. Obžalovaného viděla v životě asi dvakrát opilého, nikdy nebyl agresivní, spíše veselý. Neviděla ho nikdy tak opilého, že by nevěděl, co zrovna dělá. O události manželovi řekla v ten den, protože vyšel na chodbu a slyšel, že se dole něco děje. Zařval. Všechno jí to došlo až po dvou dnech. Manžel se hned ten den ptal, co se na chodbě odehrálo. Řekla mu o té události asi až druhý den. Ten první den řekla, že se nic nestalo, ať se neptá. Věděla, že si to nebude obžalovaný druhý den pamatovat. Manžel druhý den zareagoval tak, že zavolal na policii, i když to nechtěla hlásit. Občas na ni manžel žárlí, nemá k tomu ale důvod, už je takový. S obžalovaným se o té události zpětně nebavila, telefonní číslo na něj nikdy neměla. Od vstupních dveří k prvnímu schodišti je to asi pět metrů, tak pět až sedm kroků, je tam deset schodů. Když se vracela zvenku, byl obžalovaný v mezipatře nad těmi deseti schody, byla tma, ale čidlo rozsvítilo. Obžalovaný měl občas potyčky s panem [celé jméno svědka] a druhý den si pak nic nepamatoval, ptal se, co se stalo. Na ubytovně byl jediný, kdo kouřil marihuanu. Když šla po schodech nahoru, šel proti ní a nepustil ji. Potkali se asi tak na třetím schodu odspoda. Jen ho zdravila, nepamatuje si, co říkal on. Nenechal ji projít dál. Chytil ji za obě paže, ptala se ho, co to dělá. On nic neřekl, začal se přetahovat, ale na to už si nepamatuje, jak probíhalo. Ten den na sobě měla legíny a černý svetr a obžalovaný měl mikinu a asi jeho dlouhé světlé kalhoty, co nosil na ubytovně, byly to šušťáky s gumou. Dále se poškozená opětovně odmítla k věci vyjádřit, uvedla, že to pro ni není příjemné

ani jednoduché. Bojí se, že něco poplete, také jí je trochu nepříjemné, že vypovídá před obžalovaným.

4. Svědkyně [jméno] [příjmení], sestra obžalovaného, vypověděla, že s obžalovaným se v uvedené době vídala často, probírali i osobní záležitosti. On v té době asi neměl vztah, ale to spolu blíže neřešili. Obžalovaný jí nesděloval opačně, že by se o něj ucházela nějaká žena, o kterou nemá zájem. Poškozenou zná z ubytovny, kam za obžalovaným chodila, ale nikdy se spolu nebavily. Obžalovaný jí nikdy neříkal, že by mu poškozená psala SMS.

5. Svědkyně [celé jméno svědkyně] vypověděla, že obžalovaného zná jako svého bývalého souseda z ubytovny, stejně tak i poškozenou, která tam i uklízela. O události samotné nic neví. Každý měl svůj pokoj, někdy se scházeli u pana [celé jméno svědky]. Z jeho pokoje bylo vidět na část chodby a do společenské místnosti. Poškozená se spíše předváděla, na obžalovaného si nestěžovala. Říkala, že ji měl obžalovaný na schodech u hlavního vchodu chytit, ale ona tomu nevěřila. Poškozená je nemrava, má sice manžela a čtyři děti, ale jak vidí chlapy... Chlapy uháněla, chodila i za jejím přítelem a nejméně ještě za jedním dalším mužem. Přítelem psala dopisy, odmítnutí ji naštvalo. Obžalovaného neobtěžovala. Opilého obžalovaného nikdy neviděla, ani agresivního.

6. Svědek [jméno] [příjmení] vypověděl, že obžalovaného zná asi šest roků, je to jeho kamarád. Někdy v roce 2017 se stalo, že obžalovaný přišel na kafe, přišla mu zpráva, zvonil mu mobil, říkal, že ho otravuje ta z ubytovny. Když odcházel, tak mu pořád pípaly SMS. Říkal, že to je stále ona, že ho má ráda. Bylo to divné, protože spolu nikdy nikde nebyli. Obžalovaný poté proto řekl, že si telefon vypne. V té době se vídali často, i vícekrát do týdne, svěřovali se i s osobními věcmi. Obžalovaný měl v té době přítelkyni v [obec], byl zamilovaný, ale on ji neznal. Zprávy mu obžalovaný neukazoval, ale někdy mu je četl. Psala mu, že ho má ráda, jestli za ním může přijít, on byl naštvaný. Poté si změnil číslo.

7. Svědek [celé jméno svědky], manžel poškozené, vypověděl, že obžalovaného zná z ubytovny dva až tři roky. Ten den přišel pozdě, zahlédl siluetu obžalovaného, seběhl po schodech naproti manželce, co se děje, ale nic neviděl. Bylo to někdy po šesté hodině večer. Vždycky přišla hned, děti se ptaly, kde je máma, šel se podívat, slyšel rachot a dupání, zařval, co se tam děje, a pak viděl siluetu. Když seběhl dolů, manželka vyběhla proti němu, obžalovaný stál dole na prvních schodech. Manželka si rovnala svetr, obžalovaného si neprohlížela. Na chodbě se svítilo. Obžalovaný neměl stažené kalhoty, to by si všimnul, měl bermudy. Manželka se o tom nechtěla bavit, pak ale řekla, že ji začal dole osahávat, mluvil na ni. Nic bližšího, více o tom nechtěla mluvit. Byla roztřesená, klepala se, když obžalovaného vidí, tak se jí to vrací. S manželkou nikdy neřešil nevěru, věří jí. Manželka to chtěla nechat, protože byl obžalovaný „našrot“, ale po dvou dnech se zase začala celá klepat, takto šli oznámit.

8. Svědek [celé jméno svědky] vypověděl, že obžalovaného zná z ubytovny asi pět let, vídali se skoro denně. O skutku nic neví, jen se doslechl, že měla být poškozená znásilněna. Myslí si ale, že je to nějaká bouda. Z jeho pokoje nebylo vidět na schodiště, ale bylo slyšet, když někdo šel nebo se tam bavil. K poškozené a jejímu vztahu k mužům nic bližšího neví. Dříve se ucházela o pana [příjmení], chtěla ho sbalit, ale to je už dlouho. Pak ještě [příjmení] [příjmení], bylo jich více, co zaslechl, že se o ně snažila. Obžalovaný k němu často chodil na pokoj, choval se slušně.

9. Svědek [celé jméno svědky] vypověděl, že obžalovaného i poškozenou zná z ubytovny asi osm let, o skutku nic neví. Neví, zda měl obžalovaný známost. Neviděl ho nikdy opilého. Scházeli se buď na kulturce nebo v pokoji, z něj nebylo vidět na schodiště. O znásilnění nic neslyšel.

10. Znalec MUDr. Lumír Tauš, CSc. (obor zdravotnictví, odvětví psychiatrie, sexuologie, dětská psychiatrie) nejprve v rámci svého osobního výslechu zrekapituloval obsah a závěry jím zpracovaného znaleckého posudku, na které rovněž odkázal. Z těchto závěrů vyplynulo, že obžalovaný netrpí žádnou duševní chorobou ve smyslu psychózy, ani poruchou ve smyslu

mentálního defektu nebo těžké dissociální osobnosti, ani sexuální deviací. Jde u něj o osobnost, která je jednoduše strukturovaná, determinovaná plochou emotivitou, chudostí zájmů a omezeností aktivit, orientovaná na syčení vlastních jednoduchých emočních potřeb a prožitků, s nízkou úrovní vlastností volních a nízkou úrovní běžných korektivních a brzdných mechanismů, nezdrženlivá. Jeho vztah k alkoholu má charakter závislosti, kombinované s návykovým abúzem marihuany, bez adekvátního náhledu. Stejný byl stav posuzovaného i v době inkriminované, pouze byl navíc pod vlivem alkoholu. Obžalovaný je plně schopen rozpoznat protiprávnost svého chování a své jednání ovládat. V době posuzovaného jednání byl ve stavu opilosti alkoholické prosté a nelze vyloučit, že i pod vlivem marihuany, proto mohly být jeho schopnosti rozpoznávací i ovládací sníženy. Jeho pobyt na svobodě může být nebezpečný v případě opilosti, která u něj deliberuje agresivní projevy, proto je navrhováno ochranné protialkoholní léčení v ambulantní formě. Nebylo zjištěno, že by obžalovaný trpěl sexuální abstinencí, pokud by tomu tak bylo, nelze vyloučit, že by se v opilosti mohl chovat i sexuálně agresivně, sklony k agresivnímu chování má pod vlivem alkoholu. V rámci osobního výsledku při hlavním líčení pak znalec vypověděl, že míru případné sexuální agresivity obžalovaného není schopen odhadnout. Skutečnost, že i po absolvované léčbě si obžalovaný dá jednu nebo dvě skleničky alkoholu, považuje znalec za problematickou. Po zrušení zprošťujícího rozsudku odvolacím soudem bylo ve výsledku znalce pokračováno. Uvedl, že míru opilosti obžalovaného v inkriminovaný den lze opravdu těžko určit, neboť u každého je účinek alkoholu individuální. Kdyby požil to vyšší uváděné množství, byla by opilost nepochybná, a to i u lidí, kteří mají na alkohol velkou toleranci. Vše vždy závisí na dalších okolnostech, jeho stavu, momentální náladě, čili konkrétní míru opilosti ani u jednoho z udávaných množství alkoholu není schopen uvést. Nelze ani stoprocentně zobecnit to, že by s rostoucím množstvím vypitého alkoholu rostlo riziko agresivního chování. Důsledek případné kombinace alkoholu s marihuanou je rovněž individuální záležitostí, marihuana u většiny uživatelů spíše zlepšuje náladu, stimuluje lidi do lehké euforie, ale může navodit i útlum, v kombinaci s alkoholem naprosto nepředvídatelně. Závislost na alkoholu je celoživotní záležitostí, ideální je zcela abstinovat, protože ve chvíli, kdy ta abstinence je porušena, tak se závislost znova aktivuje. Obžalovaný by měl celoživotně abstinovat. Je to obtížné v naší společnosti, ale je to jediná možnost, jak ten závislý člověk může obstát. Sedm decilitrů, tedy jedna lahev vína, vyvolá u lidí skoro vždycky nějakou formu opilosti. Ta může být mírná, společensky přijatelná, ale u disponovaných lidí se sklony k agresii to může pravděpodobně vyvolat i agresivní chování.

11. Znalkyně PhDr. Jindřiška Lejsková (obor zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie) nejprve v rámci svého osobního výsledku zrekapitulovala obsah a závěry jí zpracovaného znaleckého posudku, na které rovněž odkázala. Z těchto závěrů vyplynulo, že osobnost poškozené nenese znaky duševního onemocnění. Je výrazně simplexní, akcentovaně až anomálně strukturovaná, s výraznějším rysem psychastenie, egocentrismem, senzitivitou a impulzivitou v jednání. Emoční složka je významněji rozkolísaná, primárně nedostatečně vyvážená. Byly zjištěny sklony k manipulativnímu chování, intelektové schopnosti jsou mimo pásmo normy až na hranici lehkého mentálního defektu. Její osobnostní rysy ji mohou v konfliktních situacích vést až ke snaze k rychlému úniku ze zátěžové situace, je i snáze ovlivnitelná v důsledku této snahy. Nebyla zjištěna prokazatelně lživá výpověď ani sklon k nepravdivé výpovědi. Schopnost vnímat realitu a interpretovat ji je mírně snížena a může vést k nevědomě nepravdivé výpovědi. Ve struktuře osobnosti jsou přítomny rysy, které by mohly vyznačovat větší sklon ke zkreslování výpovědi, osobnost je nedostatečně harmonicky rozvinutá. Schopnost k podání obecně věrohodné výpovědi je zachována v pásmu populační normy. Schopnost ke specificky věrohodné výpovědi je snížena jejími osobnostními rysy, vyčerpaností duševní i tělesnou, dlouhodobě prožívanými úzkostně depresivními stavy a vztahovým rámcem inkriminovaného činu. Schopnost podání věrohodné výpovědi je vcelku přiměřeně zachována, v jednotlivostech však z uvedených důvodů snížena. Nebyly zjištěny znaky traumatické ve smyslu posttraumatické poruchy, psychická labilita nevznikla s posuzovaným činem. Pokud k činu došlo, mohlo to vést

k zesílení negativních prožitků a zhoršení psychického stavu poškozené. V rámci osobního výsledku při hlavním líčení pak znalkyně vypověděla, že poškozená není schopna vykonstruovat lživou výpověď a podržet si ji v paměti. Tento fakt, tedy neschopnost podržet lživou výpověď, si však sama neuvědomuje. Je pro ni typické, že chce uniknout ze situace, která pro ni představuje tlak. O svém manželství hovořila jako o disharmonickém, manžel s ní manipuluje, omezuje ji, nepouští ji ke kamarádkám, je nepřiměřeně žárlivý. Muži je spíše zklamána, vztah s obžalovaným vylučovala. K manipulacím přistupuje v situaci, kdy si sama rozumově neví rady, což je poměrně často. Pak se například snaží předejít v něčím útoku tím, že útočící osobu vmanipuluje do pozice na své straně, čímž konfliktu předejde. Je osobností hypersenzitivní, má tendence k dramatickosti a výraznějšímu vnímání. Pravdivou výpověď je schopna podržet delší dobu, vymyšlenou určitě nikoliv, už po čtyřech měsících by ji jistě nezopakovala do detailů. Je možné, že by si ji vůbec nedokázala vymyslet tak, aby její smyšlená výpověď byla logická a věrohodná pro okolí a měla souvislosti. U každého člověka, tedy i u poškozené, je možné, že by si k reálnému popisu prožité události něco přimyslela a po nějaké době to zopakovala. Znalkyně dále byla, jak je již rozvedeno shora, volána k osobní účasti u výsledku poškozené v hlavním líčení, když v jeho průběhu se dále k věci vyjádřila tak, že poškozená dle jejího názoru nemá schopnost anticipace důsledků, které vyplynou z jejího vyjádření, tedy toho, co její výpověď přinese do budoucna, což je zřejmě i ten důvod, proč poškozená zdánlivě neochotně přistupuje k výsledku, protože není schopna si uvědomit důsledky svého jednání pro celý vývoj soudního řízení. Dalším důvodem, proč nevypovídá, je to, že je senzitivní, precitlivělá, není schopna přijmout vysvětlení, že nikdo nebude mít psychickou újmu z toho, pokud uslyší, co se mělo odehrát. Má určité zábrany, stydí se. Chce se tomu prostě vyhnout, v rámci zachování si nějakého vnitřního komfortu, aby nereagovala úzkostně, protože ty úzkostné rysy jsou tam taky v té psychastenii jasně vyjádřené. Znalkyně nemá důvodu cokoli měnit na svých závěrech o věrohodnosti poškozené. Ona si například pamatuje, že to bylo na třetím schodu. To je okolnost, kterou znalkyně prakticky vylučuje, že by takovou vzpomínku měla zachovanou vzhledem k okolnostem, jak ona to opakovaně líčila, jak u PČR, tak při znaleckém šetření. Čili za nevěrohodnou ji znalkyně označuje stran detailů, u nichž má poškozená obavu, že by vypovídala nepřesně, jinak než dříve, na druhou stranu nelze konstatovat, že by bylo vyloučeno, že se ta událost stala. Dá se s poměrně vyšší mírou pravděpodobnosti odhadovat, že kdyby jednání obžalovaného bylo důraznější, násilnější a tak dál, tak že by to poškozená spíše uchovala v paměti než tak, jak to vidíme a projednáváme v té situaci, která tam vznikla. Není vyloučeno, že její výpověď by byla věrohodná stran toho, že se tam něco stalo, že tam došlo k nějakým kontaktům, ale co se týče jednotlivostí, a to se týká i chování obžalovaného, tak ji nemůžeme považovat za plně věrohodnou v této věci. Co se týče jejích únikových reakcí, tam se nejedná o reakci vědomou, ale nevědomou, nedělá to záměrně. Z pohledu shora uvedeného, tedy z pohledu chybějící schopnosti poškozené zapamatovat a vybavit si detail, lze za základní rysy té události považovat například to, že obžalovaný poškozenou držel za ruce, že si měl stáhnout kalhoty, že ji měl sahat na intimní místa. Detailem naopak bude to, zda měl kalhoty stažené k podbřišku nebo ke kolenům.

12. Listinné a další důkazy: jako stěžejní listinné důkazy byly u hlavního líčení provedeny: protokol o ohledání místa činu vč. fotodokumentace (č. l. 39 a 41-2), ze kterého byla zjištěna dispozice chodby a schodiště ubytovny [obec] v [obec], a dále zprávy o pověsti obžalovaného (opis z evidence přestupků na č. l. 194 a z evidence rejstříku trestů na č. l. 195), ze kterých bylo zjištěno jednak to, že se obžalovaný v minulosti nedopustil přestupkového jednání, a jednak to, že byl jedenkrát odsouzen pro přečin opilství podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku, když však k tomuto podmíněnému odsouzení již z důvodu osvědčení ve zkušební době a výkonu protialkoholního ochranného léčení není možné přihlížet. Ve vztahu k předmětnému ochrannému léčení pak bylo z přílohového spisu 7 T 29/2014 zjištěno, že usnesením Okresního soudu v Mladé Boleslavi č. j. 1 Nt 1009/2015-12 ze dne 21. května 2015 bylo ústavní ochranné léčení obžalovaného přeměněno na léčení ambulantní, dále to, že dne 20. července 2016 MUDr. Trižický navrhl z důvodu splnění účelu léčení toto zcela ukončit, a dále to, že byl obžalovaný z

uvedeného léčení propuštěn usnesením zdejšího soudu č. j. 7 T 29/2014-121 ze dne 16. září 2016.

13. Hodnocení důkazů: všechny provedené důkazy hodnotil podepsaný soud v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a dospěl k jednoznačnému závěru o vině obžalovaného projednávaným skutkem v rozsahu nijak nezměněném oproti podané obžalobě. Důkazní situace se v posuzovaném případě jevila být komplikovaná, a to jak skutečností, že projednávanému incidentu nebyl kromě poškozené bezprostředně přítomen žádný další svědek, tak zejména tím, že poškozená v rámci hlavního líčení i přes opakované pokusy o její výslech nebyla schopna a ochotna průběh události popsat. Skutková zjištění jsou tak primárně výsledkem hodnocení věrohodnosti výpovědi poškozené z přípravného řízení ve spojení s vyjádřením znalkyně PhDr. Lejskové i střípků informací, které se podařilo od poškozené získat v rámci opakovaných výslechů u hlavního líčení. Ze vzájemné souvislosti provedených důkazů (zejména výslech poškozené a jejího manžela svědka [celé jméno svědka], znalecké závěry PhDr. Lejskové a MUDr. Tauše) vyplývají veškeré pro rozhodnutí v této věci podstatné okolnosti, jak jsou rozvedeny dále. Podepsaný soud po doplněném dokazování dospěl k závěru, že obhajoba obžalovaného byla těmito dalšími v řízení provedenými důkazy vyvrácena nejen co do té části, ve které obžalovaný popíral, že by poškozenou v uvedený den na schodišti vůbec potkal, ale i co do té části, kde popíral, že by mezi ním a obžalovanou došlo k násilnému fyzickému kontaktu popsánému ve výroku tohoto rozsudku shora. Prokázáno dle názoru podepsaného soudu tak bylo, že obžalovaný (zkráceně) dne 8. listopadu 2017 v době od 18:30 hod. do 18:40 hodin na chodbě ubytovny v obci [část obce] napadl poškozenou tím, že ji násilným držením za ruce, hlazením pod oblečením, zablokováním nohou a držením za hlavu a vlasy nutil k tomu, aby na něm provedla felaci, čemuž se poškozená slovně i odstrkováním obžalovaného bránila, poté ještě poškozenou chytil za rozkrok a přes legíny jí sahal mezi nohy, k čemuž docházelo až do okamžiku, kdy jej při této činnosti vyrušil manžel poškozené, jenž vyšel z bytu na chodbu a zajímal se o to, kde se poškozená zpozдила.

14. V řízení bylo zejména prokázáno výpověďmi téměř všech slyšených svědků, a není tedy sporu o tom, že v předmětný den trávili odpoledne a večer na ubytovně obžalovaný i poškozená. Obžalovaný většinu času na pokoji svědka [celé jméno svědka], kde byl konzumován alkohol, byť množství požitého alkoholu se nájisto postavit nepodařilo. Poškozená se zabývala jednak úklidem ubytovny, jednak další prací v domácnosti či mimo ni. Žádný ze svědků se nebyl schopen (s ohledem na časový odstup od události i kvůli vysoké četnosti návštěv obžalovaného v pokoji svědka [celé jméno svědka]) vyjádřit k tomu, zda vůbec, případně kdy a na jak dlouho se obžalovaný právě v uvedený den z pokoje vzdaloval, ani k tomu, zda se obžalovaný mohl na chodbě či na schodišti setkat s poškozenou. Obžalovaný vzdálení se na delší dobu či jakýkoliv kontakt s poškozenou popřel, tato část jeho výpovědi je však zcela vyvrácena výpovědí poškozené a zejména pak svědka [celé jméno svědka], jenž obžalovaného na schodišti u hlavního vchodu viděl v době, kdy šel hledat poškozenou, která se nezvykle dlouho nevracela domů. Soud tedy má za prokázané, že se obžalovaný s poškozenou na schodišti vedoucím z přízemí do prvního patra ubytovny v uvedený večer setkali. Stran důkazů, ze kterých je možno rekonstruovat samotný průběh jejich setkání, je nutno uvést následující. Jediným přímým a komplexním důkazem v tomto směru zůstává výpověď poškozené z přípravného řízení. Setkání obžalovaného s poškozenou žádná jiná osoba bezprostředně přítomna nebyla. Bylo proto nutné velmi pečlivě hodnotit věrohodnost dvou vzájemně zcela odlišných výpovědí obou hlavních aktérů. Je evidentní, s ohledem na obsah těchto výpovědí, že buď výpověď obžalovaného, nebo výpověď poškozené, eventuálně obě dvě, nemohly být pravdivé, rozhodně však nemohly být pravdivé obě dvě současně. Soud proto nezbylo než tyto dvě protichůdné verze celého příběhu velmi pečlivě hodnotit ve světle dalších v řízení provedených důkazů. Z výpovědi svědků [celé jméno svědka] a [celé jméno svědkyně] je zjišťováno, že poškozená se měla snažit navazovat bližší kontakty i

s jinými muži, o této její aktivitě hovořil i obžalovaný, když popisoval obtěžování prostřednictvím SMS. Uvedené SMS zprávy v mobilním telefonu obžalovaného však jiná osoba neviděla, byť obžalovaný popisoval, že je ukazoval více osobám, mimo jiné svědkovi [příjmení] a své sestře, svědkyni [příjmení]. Poškozená naopak k dotazu soudu vypověděla, že telefonní číslo obžalovaného nikdy neznala. Podepsaný soud v tomto směru nezná důvod, pro který by právě v této otázce poškozená nevypovídala pravdivě. Z výpovědi svědků [celé jméno svědka], [celé jméno svědkyně] a [celé jméno svědka] bylo dále zjištěno, že obžalovaný se na ubytovně běžně nechoval agresivně, nikdy jej neviděli opilého, byť se s ním vídali velmi často. Poškozená v rámci přípravného řízení vypověděla, že v inkriminovaný den byl obžalovaný opilý natolik, že předpokládala, že si své jednání nebude druhý den již pamatovat, u hlavního líčení naopak popisovala spíše ovlivnění marihuanou. [jméno] opilosti obžalovaného v řízení prokázána nade vší pochybnost nebyla, znalec MUDr. Tauš však i u obžalovaným uvedeného minimálního množství šesti až sedmi decilitrů vína uvedl, že určité míry opilosti by po jejich požití zřejmě dosáhl každý, a že obecně lze říci, že obžalovaný je osobou, u něhož konzumace alkoholu zvyšuje riziko jeho agresivního jednání.

15. Osobnosti poškozené a zejména pak její obecné i specifické věrohodnosti se v rámci znaleckého zkoumání detailně věnovala znalkyně PhDr. Lejsková. Z jejích závěrů mimo jiné vyplývá, že poškozená je osobou, která s ohledem na svou mentální kapacitu a osobnostní nastavení není schopna vykonstruovat lživou výpověď, kterou by bylo bez dalšího možno považovat za výpověď uvěřitelnou pro okolí, zasazenou do souvislostí. Zároveň nelze očekávat, že by si poškozená lživou smyšlenou výpověď podržela po dobu řady měsíců v paměti a posléze ji zopakovala. Těchto svých limitů, tedy neschopnosti podržet v paměti lživou výpověď, si navíc poškozená není vědoma. U poškozené znalkyně nebyla zjištěna prokazatelně lživá výpověď ani sklony k nepravdivé výpovědi. V případě událostí skutečně prožitých si je poškozená schopna zapamatovat a následně reprodukovat pouze to zásadní, nikoliv detaily. Poškozená přitom i s odstupem více než dvou let od incidentu hovoří konkrétně o třetím schodu, jakožto o místě, kde k události mělo dojít. Uchování a vybavení si takové vzpomínky poškozenou přitom znalkyně považuje za v podstatě vyloučené. Za ještě méně pravděpodobnou však lze považovat situaci, že by si poškozená toto místo incidentu smyslela a poté tuto smyšlenou výpověď s odstupem měsíců či dokonce let věrně zopakovala. Pokud poškozená není opakovaně ochotna se k věci i přes svou svědeckou povinnost vyjádřit, pramení to jednak z její obavy, aby nevypovídala odchylně od výpovědi předchozí, jednak se o těchto věcech hovořit stydí. Viděno tímto znalkyní popsaným pohledem, pokud se poškozená opakovaně v hlavním líčení vyjádřila v tom směru, že výpověď učiněná na policii je pravdivá, navíc v rámci hlavního líčení konaného více než dva toky po incidentu hovoří stále o stejném místě, kde k němu mělo dojít, je možno dospět k závěru, že poškozená od počátku trestního řízení popisuje skutečně prožitou událost. V řízení navíc nebylo prokázáno, že by poškozená s obžalovaným v minulosti řešila jakékoliv vzájemné neshody, které by mohly zavadat příčinu ke křivému obvinění obžalovaného z posuzovaného jednání. Co je dále podstatné, výpověď poškozené zcela koresponduje s obsahem výpovědi svědka [celé jméno svědka]. Shodují se jak ve sdělení, že poškozená nejprve nebyla ochotna se manželovi svěřit, co se na chodbě odehrálo, tak i v tom, že posléze neměla zájem věc oznamovat policii. Shoda mezi nimi panuje i v popisu přesného a konkrétního místa, kde měl být incident završen, respektive přerušen příchodem svědka [celé jméno svědka]. Jak dále vypověděl znalec MUDr. Tauš, obžalovaný má sklony k agresivnímu jednání, když tyto mohou být deliberovány či potencovány právě v důsledku požití alkoholu, který obžalovaný i svědkové z onoho dne uvádějí. Jak dále k osobě obžalovaného uvádí MUDr. Tauš, jedná se o osobu nezdrženlivou, která nedisponuje dostatečnými brzdnými mechanismy. Za dané situace dospěl podepsaný soud k závěru, že v posuzované věci existuje ucelený a vzájemně provázaný řetězec důkazů, kterými je vina obžalovaného prokazována a jeho obhajoba naopak vyvrácena.

16. Podepsaný soud k námitkám obhajoby dále doplňuje, že si je vědom významu zásady ústnosti a zásady bezprostřednosti, na nichž je (mimo jiné) trestní řízení v České republice postaveno, a které se promítají do právní úpravy tím způsobem, že je těžiště dokazování v trestním řízení koncentrováno do fáze řízení před soudem, kde by měl být upřednostněn osobní výslech svědka před pouhým čtením protokolu o jeho dřívější výpovědi (§ 2, odst. 11, odst. 12 tr. řádu). Na druhou stranu trestní řád stanoví i z těchto zásad výjimky, které za jasně daných podmínek umožňují vycházet i z takových výpovědí svědků, kteří v řízení před soudem osobně slyšení nebyli. Pomineme-li takový postup, kdy se čtením protokolu o výslechu svědka vysloví souhlas obě strany, je možné zmínit například čtení protokolu o jeho výslechu postupem podle § 211 odst. 2, odst. 3, odst. 4 tr. řádu, tedy v situacích, kdy osobní výslech svědka z objektivních důvodů není možné provést. Taková situace nastala v projednávané věci, poškozenou se nepodařilo přimět k úplné výpovědi ani nabídkou výslechu bez přítomnosti obžalovaného či naopak za přítomnosti znalkyně, efekt nepřineslo ani uložení pořádkové pokuty z důvodu odmítnutí výpovědi bez zákonného důvodu. Za takové situace je soud přesvědčen, pokud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že výpověď poškozené učiněnou v přípravném řízení lze považovat za výpověď věrohodnou, že bylo možno z takové výpovědi vyjít i v situaci, kdy následně poškozená v hlavním líčení nebyla schopna o projednávaném skutku podat ucelenou výpověď.

17. Dokazování v hlavním líčení bylo dále po zjištění skutkového stavu zaměřeno jednak na pohnutky obžalovaného vedoucí jej k jeho protiprávnímu jednání a jednak na jeho osobní poměry za účelem správné volby druhu ukládaného trestu a jeho výměry. Motiv a zejména pak pohnutka trestného činu obvykle nejsou znakem skutkové podstaty konkrétních trestných činů, přesto však mají, jsou-li v řízení zjištěny a prokázány, svůj význam pro posouzení zejména závažnosti posuzovaného činu a je nutné je zohlednit při ukládání trestu. Na otázku objasnění pohnutky, z jaké byl skutek, ve kterém je spatřován trestný čin, spáchán obžalovaným, přitom klade důraz i ust. § 89 odst. 1 písm. b) tr. řádu, dle kterého je v trestním řízení v nezbytném rozsahu třeba dokazovat zejména, zda posuzovaný skutek spáchal obžalovaný, případně z jakých pohnutek. Obžalovaný je osobou trestně právně zachovalou, k jeho jedinému odsouzení již v současné době není možné přihlížet. Má stabilní zaměstnání, žije s přítelkyní, se kterou se společně stará o její čtyři děti. Je osobou závislou na alkoholu, jeho konzumace se i přes jím prezentovaný náhled na tuto závislost není schopen zdržet. Ke spáchání posuzovaného jednání vedla obžalovaného zřejmě právě konzumace alkoholu, která je s ohledem na jeho osobnostní rysy schopna potencovat jeho sklony k agresivnímu chování.

18. V otázce použité právní kvalifikace jednání obžalovaného se podepsaný soud neměl důvodu ani částečně odchylovat od právní kvalifikace vtělené do podané obžaloby, neboť tato byla správná a příslušná. Jednání obžalovaného tak bylo nutno právně kvalifikovat jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, kterého se dopustí ten, kdo jiného násilím nebo pohrůzkou násilí nebo pohrůzkou jiné těžké újmy donutí k pohlavnímu styku, nebo kdo k takovému činu zneužije jeho bezbrannosti, a takový čin spáchá souloží nebo jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží. Obžalovaný se o takový čin pokusil, k jeho dokonání i dílem náhody nedošlo, neboť byl při pokusu o něj vyrušen manželem poškozené, který vyšel z bytu na chodbu zkontrolovat, proč a kde se poškozená neúměrně dlouho zdržela. Násilné jednání obžalovaného spočívalo v zadržení obžalované na schodišti, držení za ruce, hlavu a pas při využití síly obžalovaného, která je jistě větší než fyzické možnosti poškozené se takové síle ubránit. Obžalovaný byl schopen odpor poškozené překonat, to se mu i dařilo. Poškozená naopak slovně i gesty dávala jednoznačně najevo, že s jednáním obžalovaného nesouhlasí. Obžalovaný poškozenou násilím nutil k pohlavnímu styku způsobem srovnatelným se souloží, tedy tím, že ji nutil k orálnímu sexu (felaci), který je za pohlavní styk srovnatelný se souloží považován (porovnáváno z hlediska srovnatelnosti provedení – viz např. rozhodnutí R 25/2010). Obžalovaný tak svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty shora uvedeného

zločinu, a to ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, neboť k pohlavnímu styku samotnému nedošlo, poškozená se ubránila. Uvedeného jednání se obžalovaný dopustil ve formě úmyslu přímého (§ 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku), neboť tímto způsobem chtěl porušit zájem chráněný zákonem, tj. v daném případě zájem na ochraně svobodného rozhodování poškozené o jejím pohlavním životě, a tento zájem také porušil.

19. Výrok o trestu – v souhrnu shora uvedených faktů, při úvaze o druhu trestu a jeho výměře soud hodnotil nejen společenskou škodlivost jednání obžalovaného s přihlédnutím k jeho pohnutkám a možnostem nápravy, ale zohlednil též dosavadní způsob jeho života a podíl na objasnění trestné činnosti. Při ukládání druhu a výměry trestu soud vážil všechny rozhodné skutečnosti tak, jak mu ukládají ust. § 38 a 39 tr. zákoníku. Takto bylo přihlédnuto (v míře, ve které se tyto skutečnosti podařilo soudu v hlavním líčení zjistit) k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným a majetkovým poměrům obžalovaného. Dále bylo přihlédnuto k dosavadnímu způsobu jejich života, byly zvažovány možnosti nápravy a bylo zohledněno i jejich chování po činu. Podepsaný soud rovněž zvažoval všechny tyto okolnosti z hlediska okolností polehčujících a přitěžujících ve smyslu ust. § 41 a 42 tr. zákoníku. Zohledněn byl význam zájmu chráněného trestním zákoníkem, který byl jednáním obžalovaného dotčen, míra jeho zavinění, stejně tak i následky trestného činu pro poškozenou, společnost i samotného obžalovaného. Byly zohledněny okolnosti, které ke spáchání trestného činu vedly, stejně tak i okolnosti, které jeho spáchání umožnily. V neposlední řadě byla vzata v potaz i délka doby, která od spáchání trestného činu uplynula, a to včetně délky, po kterou trvá samotné trestní řízení.

20. Na straně obžalovaného je možné shledat polehčující okolnost v podobě jeho dosavadní bezúhonnosti. Stejně tak lze konstatovat, že míru závažnosti jeho jednání snižuje skutečnost, že se o znásilnění poškozené toliko pokusil, svůj čin nedokončil, byť se tak stalo dílem náhody na jeho vůli nezávislé. Rovněž dobu, která od spáchání skutku uplynula, a po kterou se obžalovaný žádné další protiprávní činnosti nedopouští, je nutno vnímat jako okolnost, jež obžalovanému přisvědčuje. Jako okolnost, která naopak závažnost jednání obžalovaného zvyšuje, je nutno považovat zjištění, že se obžalovaný uvedeného jednání dopustil po vědomém požití alkoholu v situaci, kdy si musel být vědom, jaké následky požití alkoholu na jeho osobu má. I přesto si jej nedokáže odepřít a činí tak nedlouho (zhruba rok) poté, co bylo rozhodnuto o jeho propuštění z dříve uloženého protialkoholního léčení. Co je dále podstatné, dle znalkyně PhDr. Lejskové nebyly sice u poškozené v důsledku projednávaného skutku zjištěny žádné náznaky posttraumatické stresové poruchy, nicméně i přesto poškozená v hlavním líčení opakovaně prezentovala obtíže, které v ní vzpomínky na prožitou událost vyvolávaly a nadále vyvolávají. Za takové situace lze dle názoru podepsaného soudu při zhodnocení míry společenské škodlivosti jednání obžalovaného účelu trestu dosáhnout sice toliko pohrůzkou trestu, tedy uložením trestu výchovného na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, podmíněně odloženého již ale na citelně dlouhou zkušební dobu ve výměře tří roků. Uvedený trest odnětí svobody je dle přesvědčení soudu trestem plně v souladu se zásadami vtělenými zákonodárcem do příslušných ustanovení trestního zákoníku a s ohledem na jeho výměru není rozhodně trestem nepřiměřeně přísným jako takový by měl vést k nápravě obžalovaného.

21. Dalším výrokem bylo postupem podle § 99 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku uloženo obžalovanému ochranné psychiatrické léčení protialkoholní v ambulantní formě, neboť podepsaný soud dospěl k závěru, že obžalovaný spáchal projednávaný trestný čin pod vlivem návykové látky (alkoholu), kterou zneužívá a který jeho agresivní chování deliberuje. Soud mimo jiné vyšel ze závěrů znalce MUDr. Tauše, jenž pobyt obžalovaného na svobodě bez zajištění léčby jeho závislosti označil za nebezpečný (z důvodu jeho osobnostních dispozic), ochrannou léčbu pak ve formě ambulantní doporučil. Vyjma závěrů znalce soud v tomto směru bral v potaz i obžalovaným opakovaně prezentované sdělení, že uvedený den alkohol nejméně v množství šesti decilitrů vína požil, a že i přes svou závislost takové množství alkoholu vypije poměrně běžně. Pakliže předchozí odsouzení obžalovaného (pro přečin opilství), které vyústilo v dnes již

vykonanou protialkoholní léčbu, signalizuje, že obžalovaný se není schopen užívání alkoholu bez odborné pomoci zdržet, a posuzovaného jednání se dopouští opětovně pod jeho vlivem, respektive zřejmě právě v důsledku jeho požití, je zcela na místě, aby obžalovaný opětovně uvedenou ochrannou léčbu nuceně podstoupil. Ochranné léčení je však ukládáno toliko ve formě ambulantní, a to s ohledem na vybudované pracovní a rodinné zázemí obžalovaného, do kterého by uložením léčby ústavní bylo nepřiměřeně necitlivě, až destruktivně zasazeno. K zesílení účinků tohoto ochranného opatření je dále obžalovanému postupem podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku za užití § 48 odst. 4 písm. h) tr. zákoníku uložena i přiměřená povinnost zdržet se ve zkušební době podmíněného odsouzení užívání alkoholických nápojů.

22. Vzhledem ke skutečnosti, že se poškozená do trestního řízení s nárokem na náhradu trestným činem způsobené škody nepřipojila, nebylo o takovém nároku rozhodováno.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, prostřednictvím okresního soudu v Liberci, písemně, ve trojím vyhotovení. V téže lhůtě, nebo v lhůtě dodatečně stanovené předsedou senátu musí být odvolání písemně odůvodněno. Z odůvodnění musí být patrné, proti kterému výroku odvolání směřuje a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec. Státní zástupce může rozsudek napadnout ve všech výrocích a je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného. Obžalovaný může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Liberec 5. února 2020

Mgr. Přemysl Pechlát
soudce